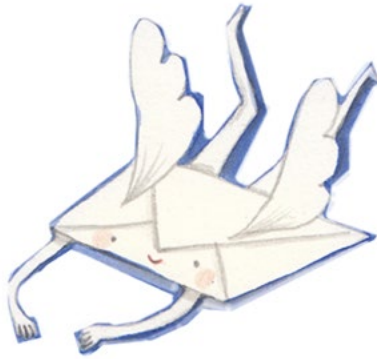

Compania de Librării București

Superpovești din București

Superpovești din București

SUPERPOVESTIDINBUCURESTI.RO

Un proiect inițiat și susținut de
Compania de Librării București

Inițiatoare și coordonatoare: Oana Boca Stănescu
Redactor: Ioana Gruenwald
Consultanți proiect:
Marieta Seba, Florin Bican, Claudia Ștefania Combei

HEADSOME
COMMUNICATION

Cu sprijinul:

Superpovești din București

București, 2021

ISBN 978-973-0-35599-4

Grafică copertă: Mihaela Paraschiv
Grafică volum: Next Hype
Tipar executat la S.C. Tipografia REAL S.A.

Detectivii de Superpovești

Bun regăsit tuturor! Vă mai amintiți? Joi, 28 ianuarie 2021 a avut loc deschiderea oficială a sezonului **Superpovești din București** cu detectivi.

Suspecții? La tot pasul! Mii de suspecți: Ciobanul Bucur, Hotelul Capșa, Arcul de Triumf, statuia lui Carol I, strada Popa Nan, Liceul Gheorghe Lazăr și multe alte personaje, și locuri, și străzi, și clădiri din București.

Candidați la rolul de detectivi de superpovești? Și mai mulți! Toți copiii și adolescenții din București, cu vârsta cuprinsă între 8 și 18 ani, dornici să investigheze trecutul unui suspect și apoi să ni-l raporteze în scris.

Odată lansat sezonul de superpovești cu detectivi, n-am stat degeaba o clipă. Noi, Comisia de Supraveghere Grijulie a Detectivilor de Povești, i-am urmărit vigilant de la distanță pe toți candidații la rolul de detectivi. Le-am ținut activitatea sub lupă mai multe luni la rând! Astăzi, când voi citiți aceste rânduri, suntem bucuroși să vă raportăm că s-au înscris în aventură câteva zeci de curajoși, pe care

noi i-am înregistrat și i-am verificat temeinic. Apoi, am predat datele noastre celor de la Comisia de Anchetare Literară Prietenoasă a Detectivilor de Povești.

Șapte dintre candidații trimiși spre anchetare s-au dovedit a fi extrem de talentați în activitățile lor de detectivi, așa că cei de la Comisia de Anchetare Literară Prietenoasă a Detectivilor de Povești i-au găsit demni de titlul de „Detectiv de Superpovești din București” – oamenii din lumea cărților le spun „scriitorii”.

Îi felicităm, iar rezultatul acestor anchete îl publicăm în paginile care urmează. În egală măsură, îi felicităm și pe toți curajoșii care s-au înscris în competiție și nu au fost publicați de data aceasta. Sperăm să fie alături de noi și la edițiile următoare ale sezonului de superpovești cu detectivi.

Ce, când, cum? Simplu: citiți gazeta noastră de perete digital, la superpovestidinbucuresti.ro, precum și anunțurile care vor apărea în toate librăriile din rețeaua Companiei de Librării București, la ARCUB Gabroveni, la toate muzeele din familia Muzeului Național al Literaturii Române. Mai mult ca sigur, viitorii detectivi vor primi vești despre edițiile viitoare ale concursului și de la școală, de

la doamnele și domnii învățători și profesori sau de la doamnele și domnii bibliotecari.

Rămâneți aproape de noi! Cu toții avem nevoie de mici ritualuri de dezvrăjire prin care să risipim tainele din jurul acelor locuri din oraș ce par ascunse și misterioase. Avem nevoie să repovestim Bucureștiul în care locuim, dar mai ales, după o perioadă în care am stat mult timp închiși în case, avem nevoie să fim împreună. Împreună în jurul superpoveștilor.

Cu drag

COMISIA
de Supraveghere Grijulie
a Detectivilor de Povești

Superpovești din București

∞ *Superpovești din București*

Cuprins

Arheologia poveștilor (Florin Bican)	11
Thea Ilinca Jianu Zece la istorie	14 17
Mara Miloș Călătoria pisicilor prin București	26 29
Ioana-Alexandra Anastasiu Povestea de Crăciun a Amadeei	42 47
Matei-Andrei Petrescu Cosmin și legenda Foișorului de Foc	54 57
Thomas Popescu Atunci și acum: venerabilul domn L.	62 65
Emil Racoveanu Blestemul Saftei Brâncoveanu din Spitalul Brâncovenesc	72 75
Bianca Maria Georgiana Borș Ascunsă printre spini	84 89
Istoria Hanului Gabroveni	96
Librăria noastră	100

Arheologia poveștilor

Un arheolog caută trecutul în pământ. Sapă în căutarea lui și citește vestigiile găsite acolo. Timp de secole, milenii chiar, praful viitorului se depune din ce în ce mai gros peste urmele trecutului, până le acoperă cu totul. Arheologul le descoperă cu grijă și le află poveștile. Apoi pune poveștile lor cap la cap și din ele reconstituie o epocă.

Nu e totdeauna ușor. Ba chiar nu e ușor niciodată, pentru că timpul macină urmele trecutului mai ceva ca o moară. Din făina lor, arheologul face pâine proaspătă, pentru a potoli foamea de trecut a contemporanilor săi și a celor care-i vor urma în viitor. Arheologii au totuși noroc. Pământul conservă, cât de cât, urmele materiale.

Cele imateriale, în schimb, au o viață mult mai scurtă, iar când dispar, nu mai pot fi recuperate. Așa se întâmplă cu poveștile care, nespuse mai departe, se irosesc până la dispariție, ca într-o leapșă suspendată, ca într-un joc de-a v-ați ascunselea în care nimeni nu-l mai caută pe cel ascuns. Dar și spusă, o poveste nu e decât o urmă imaterială. Când o scriem, însă, se materializează dintr-o dată

și ajunge la mai mulți cititori. Ei o pot repovesti la rândul lor, redându-i viața cu fiecare repovestire.

Dacă săpăm în pământul Bucureștiului s-ar putea să nu dăm decât de metrou, care nici măcar nu-i foarte vechi. Dacă săpăm în schimb în memoria bucureștenilor, avem toate șansele să găsim vestigiile prețioase legate de istoria acestui oraș. Obținem astfel fragmente de istorie mică. Fragmentele de istorie mică, asemenea unor piese de Lego, alcătuiesc marea istorie.

Părinții, bunicii, străbunicii, unchii, mătușile și chiar surorile și frații mai mari ascund tezaure micro-istorice de povești, din care putem reconstitui un București nepovestit în nicio carte, ne-înregistrat în nicio istorie. Săpați în memoria lor, cerneți cu grijă făina amintirilor dezgropate și faceți din ea un aluat de povești din care să coaceți pâine, chifle, cozonaci, pupeze peste colaci, istorii cu vârcolaci.

Florin Bican, scriitor

Categoria 8-10 ani

Superpovești din București

Bună, sunt
THEA!

“ Am 10 ani și sunt elevă în clasa a IV-a la Liceul Teoretic Național. Iubesc toate pisicile, dar în special pe Oreo, pisicuța mea.
Am multe pasiuni: îmi place să cânt la tobe, să dansez, îmi place tenisul și să desenez. Printre aceste pasiuni se numără și plăcerea de a scrie, de aceea mă bucur mult că povestea mea cu titlul „Zece la istorie“ a fost selectată pentru a fi publicată în cartea Superpovești din București.

Dacă personajul tău preferat (apropo, care este acesta?) s-ar hotărî să viziteze Bucureștiul, pe unde l-ai plimba? **Dacă Harry Potter ar vizita Bucureștiul, i-aș propune o plimbare la pas pe Calea Victoriei și una cu mătura zburătoare în cartierul Cotroceni.**

O amintire dragă cu un prieten petrecută în București. **Îmi amintesc cu drag de momentul în care am mers cu verișoarele mele la patinoarul în aer liber din Parcul Cișmigiu. Ne-am distrat foarte bine. La finalul sesiunii de patinaj eram ude learcă de la multele căzături, iar părinții erau înghețați bocnă pe margine.**

Cu ce îți place să călătorești prin București? De ce? **Cel mai mult îmi place să merg pe jos prin București, iar dacă distanțele sunt prea mari, atunci merg cu mașina.**

Dacă n-ai locui în București, unde ți-ar plăcea să locuiești? **Mi-ar plăcea să locuiesc la Londra sau în Sibiu, dacă ar fi să aleg alt oraș din România.**

Ce locuri ai vrea să se schimbe în bine în București? **Aș vrea să nu mai fie case care stau să cadă în orice moment și pun în pericol trecătorii.**

Ce personaj de poveste ai vrea să fie primarul Bucureștiului? **Aș vrea ca Willy Wonka să fie primarul Bucureștiului și să construiască o fabrică de ciocolată ca în povești.**

În ce anotimp îți place Bucureștiul cel mai mult?
Cel mai mult îmi place Bucureștiul toamna, pentru că e ziua mea și pentru că toamna sunt cele mai frumoase culori.

Bucureștiul din prezent, din trecut sau din viitor? Care ar fi Bucureștiul în care ai vrea să locuiești?

Îmi place foarte mult Bucureștiul din prezent, dar nu pot să mă abțin să nu mă gândesc cum ar arăta orașul peste 100 de ani, când sper să avem mașini zburătoare.

Cum ai vrea să arate școala ta?

Aș vrea ca școala mea să fie galbenă, culoarea mea preferată. Ideal ar fi să avem și o cameră de relaxare cu pisici.

Dacă ar fi să ridici o statuie, ce fel de statuie ai ridica (pentru cine / pentru ce) și cum ar arăta?

Aș face o statuie pentru familia mea, care mereu m-a susținut. 😊

Zece la istorie

de Thea Ilinca Jianu

Capitolul 1

TEMA

— FII ATENTĂ, Nadia!

Nadia este o fetiță care merge la școală, probabil la fel ca tine sau ca mine. Dar ea nu e bună deloc la istorie și uneori se trezește cu câte un INSUFICIENT... până și ea știe că nu e atentă. Ce ghinion pe ea că acum e chiar ora de istorie!

— Nadia, spune profesorul, cine a fost Ștefan cel Mare?

— Hmmmm... Ștefan cel Mare pe un cal călare? Sau oare era un om mare de cinci metri?

V-am zis că Nadia nu se descurcă grozav la istorie...

Ștefan cel Mare a fost un domnitor al Moldovei... sper ca voi știți. Norocul Nadiei e că a sunat clopoțelul, a scăpat de întrebări, mai are doar să aștepte să primească tema.

— Copii, tema voastră va fi să faceți un proiect despre viața de acum aproximativ 100 de ani, adică despre perioada interbelică.

Fata a ajuns acasă. Bunicii ei erau în vizită. Nadia și-a zărit bunica, așa că a decis să o salute rapid, pentru a putea merge mai repede la bibliotecă, să se documenteze pentru proiect.

— Unde te grăbești, Nadia? o întreabă bunica.

— Mă grăbesc la bibliotecă, bunico. Trebuie să fac un proiect despre viața de acum 100 de ani.

— Ooo, sună interesant. Străbunica ta era chiar de vârsta ta pe atunci.

— Era drăguță? întreabă ea.

— O, era într-adevăr o femeie frumoasă, bună și harnică în tinerețe. O chema tot Nadia. Spor la lucru! mai spuse bunica.

Fata a alergat până la bibliotecă și s-a dus glonț la doamna bibliotecară.

— Bună ziua, drăguță! o salută aceasta. De ce ai nevoie?

— Am nevoie de o carte despre perioada interbelică! a zis ea grăbită.

— Dacă te referi la perioada INTERBELICĂ, te pot ajuta.

Doamna bibliotecară scoase o carte mare și prăfuită.

— Ehem, ehem, ehem! a tușit Nadia.

— Cartea asta m-a ajutat și pe mine să iau o notă de zece când eram mai mică. Ieși afară pe scări și

deschide cartea. Imediat după ce o deschizi, uite-te la ceas. O să fie interesant!

— Când trebuie să o returnez? întrebă Nadia.

— Peste două săptămâni. Ai cumva legitimație la bibliotecă?

— Da, zise Nadia.

Fata iese afară cu cartea și o deschide. Se uită la ceas... Acele ceasului o iau înapoi!

Capitolul 2

ORE, ORE și decenii trecute

Nadia începe să meargă nedumerită pe stradă. Trece pe lângă Muzeul „George Enescu“ când, deodată, se întâmplă ceva foarte ciudat: muzeul începe să se dezintegreze. Nadia încearcă să își amintească informații despre această clădire, însă în cap îi apar amintiri doar despre George Enescu, cel mai important muzician român, care a învățat să cânte la vioară la patru ani. Nadia își aduce aminte și despre „Rapsodia Română“, pe care a auzit-o la ora de muzică, dar nimic despre Muzeul „George Enescu“. În sfârșit, își amintește că a fost construit în anul 1956, ceea ce înseamnă că ea a ajuns înainte de 1956.

Peste 5 minute....

Nadia a amețit, partea bună e că, aparent, călătoria în trecut s-a terminat. Fata aleargă prin oraș. Vede o femeie îmbrăcată foarte elegant, într-o rochie turcoaz lungă, iar părul acesteia îi amintește Nadiei de o revistă pe care a găsit-o la bunica ei acasă. Aha! Deci așa se îmbrăcau oamenii în perioada interbelică. Fata își notează și desenează rapid informația în caietul pe care-l avea la ea. Nadia calculează repede în ce an se află. Nu fiți așa surprinși: nu v-am zis că Nadia nu e bună la alte materii?

— Bună ziua, drăguță! Ce cauți îmbrăcată așa? zise femeia, întrerupându-i gândurile și desenatul.

Nadia își privește blugii și părul prins într-un coc.

— Ummmm... Sunt hainele fratelui meu...

— Oh, bine. Dar unde mergi, domnișoară? zise bărbatul de lângă femeie.

— Care este cea mai apropiată cofetărie?

— Cea de lângă strada cu Arcul de Triumf.

Nadia își scrie anul în care a început construcția Arcului: 1921-1922, în cinstea victoriei României în Primul Război Mondial. Gândurile Nadiei sunt întrerupte de o fată care vine spre ea. Nadia o studiază pe fată din cap până-n picioare. Cele două seamănă mult.

— Bună! o salută Nadia.

— Bună! Cum te cheamă?

— Numele meu este Nadia.

— VAI DE MINE! Și pe mine mă cheamă la fel. Ba chiar arătăm la fel!

— Uau!

— Vrei să vii la mine acasă, să îmi spui mai multe despre tine? Casa mea nu se află departe: este pe dreapta, după strada cu Biblioteca aceea mare. Este relativ nouă, o știi? A fost proiectul Regelui Carol I, construită în 1893, extinsă acum opt ani, în 1914, a zis Nadia din trecut.

— Mi-au povestit părinții despre ea. Ahaaa, deci acum suntem în 1922. Ei bine, vezi tu, nu știu cum să-ți spun, dar eu sunt din viitor.

— Ce tare! Stai!!! Asta înseamnă că eu sunt din trecut?

— Da, adică tu ești eu din trecut, a zis Nadia din viitor

— Uau!

Fetele trecură în grabă pe lângă Foișorul de Foc, o clădire construită în anul 1890, la doi după precedentul turn, adică Turnul Colței. Nadia își aduce aminte și de asta, așa că își notează în carnețel. Într-un final, ajung la casa Nadiei din trecut.

— Uite, am ajuns!

Capitolul 3

Amintiri din viitor

— Nadia, povestește-mi despre viitor, te rog!

— Oh, viitorul este tare frumos! Lumea se modernizează și toți avem telefoane mobile, zise Nadia din viitor

— Ce sunt acelea telefoane mobile?

— Oh, sunt niște invenții ce te ajută să comunici cu lumea și să afli fel și fel de informații.

— Știi ceva și de mine? Întreabă Nadia din trecut.

— Da, normal. Vei avea o fetiță și îți vei întemeia o familie.

— Ce frumos! Dar tot nu înțeleg ce te-a adus aici?

— O carte! Am încercat să îmi fac tema la istorie, însă cartea m-a adus în aceste vremuri, ca să învăț despre trecut.

A fost o experiență foarte plăcută, dar nu știu cum să mă întorc!

Capitolul 4 Înapoi în viitor

— Am o idee, zise Nadia din trecut. Cartea are o pagină pentru fiecare an, nu?

— Da, zise Nadia din viitor.

— Cred că trebuie să dai la pagina respectivă și atunci te vei întoarce acasă. Dar ai grijă, să nu greșești pagina!

— Îți mulțumesc și îmi pare bine că ne-am întâlnit!

Dar Nadia greșește pagina și ajunge direct la pagina 2050. Prin urmare, Nadia ajunge în anul 2050. Lumea e super diferită. Foișorul de Foc are lumini și luminează în toate culorile curcubeului. La Muzeul „George Enescu“ se ține un concert rock, iar sub acordurile muzicii Nadia recunoaște, totuși, „Rapsodia Română“.

Nadia își notează totul. Între timp apare o fetiță, de statura ei, care pare să semene bine cu ea. Nadiei îi pică fisa: cea fetiță este chiar fiica ei din viitor.

Capitolul 5

Ceva de neuitat

Nadia a ajuns cu bine acasă. Fata se uită la toate lucrurile pe care și le-a notat în caiet. Cu ajutorul notițelor, ea termină repede proiectul pe care îl va prezenta a doua zi la școală. Pentru prima dată, așteaptă cu nerăbdare ora de istorie.

Astfel a ajuns Nadia să ia prima notă de zece la această materie. În plus, proiectul a ajutat-o să realizeze ceva: să te bucuri de prezent, să te gândești mai puțin la trecut și la viitor.

Superpovești din București

Bună, sunt

MARA!

“ Am 10 ani, sunt în clasa a IV-a B la Liceul Teoretic Național. Îmi plac pisicile 🐱, îmi place să scriu compuneri și povești, îmi place să pictez, să desenez și să fac sport, dar mai ales să joc fotbal cu colegii mei de clasă. Iubesc, de asemenea, să merg în tabere alături de prietenele mele cele mai bune sau în vacanțe la munte.

Dacă personajul tău preferat (apropo, care este acesta?) s-ar hotărî să viziteze Bucureștiul, pe unde l-ai plimba? **Personajul meu preferat este Pusheen, iar, dacă ar veni în București, aș plimba-o prin cele mai cunoscute locuri ale orașului, precum Ateneul Român, Arcul de Triumf sau Muzeul Național de Artă.**

O amintire dragă cu un prieten petrecută în București. **O amintire dragă din București a fost în iarna anului 2016, când am petrecut Crăciunul cu verișoarele mele la un târg de Crăciun foarte frumos și plin de luminițe și decorațiuni.**

Cu ce îți place să călătorești prin București? De ce? **Mie îmi place să călătoresc în București cu bicicleta, pentru că de fiecare dată merg prin alte locuri și văd lucruri noi.**

Dacă n-ai locui în București, unde ți-ar plăcea să locuiești? **Într-un oraș aproape de munți.**

Ce locuri ai vrea să se schimbe în bine în București? **Eu mi-aș dori ca fiecare dintre clădirile abandonate să fie refăcute, pentru că multe dintre cele pe care le văd zilnic se cam dărâmă. Sau ar putea să fie schimbate în locuri folositoare :).**

Ce personaj de poveste ai vrea să fie primarul Bucureștiului? **Eu aș vrea ca primarul Bucureștiului să fie Harry Potter.**

În ce anotimp îți place Bucureștiul cel mai mult? **Cel mai mult îmi place Bucureștiul toamna.**

Bucureștiul din prezent, din trecut sau din viitor? Care ar fi Bucureștiul în care ai vrea să locuiești?

Mi-ar plăcea să locuiesc în Bucureștiul din viitor, pentru că vor fi lucruri noi, oameni noi, idei de organizare noi.

Cum ai vrea să arate școala ta?

Eu aș vrea ca școala mea să fie mai înaltă (mai înaltă decât este școala mea din prezent), să fie o clădire cu o arhitectură mai complexă și modernă, mai colorată și să aibă clasele mai mari.

Dacă ar fi să ridici o statuie, ce fel de statuie ai ridica (pentru cine / pentru ce) și cum ar arăta?

Dacă aș construi o statuie, ea ar fi pentru pisica mea, pentru că ea are niște însușiri și puteri pe care nu le are orice fel de pisică. Ea mă înțelege tot timpul și este foarte ascultătoare.

Călătoria pisicilor prin București

de Mara Miloș

Capitolul 1 O ieșire în București

Era o zi frumoasă și însorită în București. Nory și Pată, doi pisoi care se născuseră în alt oraș, s-au trezit ieri în București. Primul lucru făcut a fost să își găsească un adăpost. Au stat până azi într-o terasă a unei case locuite.

— Nory, hai să vedem și noi ce-i pe aici prin București, că mi se face destul de foame! se smiorcăi Pată.

— Nu știu, mi-e frică, nu cunosc locul și nu știu ce să zic, răspunse Nory.

— Off, Nory, tu mereu ești temătoare! se răsti Pată.

Nory tot timpul se gândește și la ce se mai poate întâmpla înainte de a face o acțiune, dar atunci când vede o pasăre sau un șoarece... nu mai gândește logic,

fiindcă apare instinctul de felină pe care nu îl poate stăpâni corect. Atunci ea trebuie să prindă TOT!!!

— Nory, da' mi-e foame! se supără Pată.

— Bine, fie, dar te ții după mine, da? întrebă Nory.

— Bine, zise Pată.

— Trebuie să mergem pe furiș, îl atenționează prietena sa. Nimeni nu știe că am înnoptat aici, așa că ar trebui să ne grăbim!

Nory alerga pe stradă, iar Pată după ea. Ajunseră pe un bulevard mare. Nory se opri brusc, dar Pată era în mare viteză, așa că se ciocni de Nory.

— Ce faci? se enervă Nory.

— Păi... eram prea aproape de tine și nu am avut când să mă opresc! zise Pată.

— Tocmai voiam să-ți spun că am găsit un restaurant.

În fața ochilor lor se afla un restaurant, dar nu orice restaurant, ci un restaurant imens cu mulți oameni.

— Poate avem noroc și ne dă și nouă cineva ceva de mâncare, se entuziasmă Pată.

Capitolul 2

Escapada până la Arcul de Triumf

Pisoi erau dezamăgiți fiindcă erau la restaurant de o oră și nu primiseră încă nimic de mâncare.

Suprapovești din București

Nory îi spuse lui Pată că ar trebui să plece, pentru că nu o să primească mâncare. Prietena lui o luă în față și spuse:

- Urmează-mă!
- Bine! strigă Pată.

Pisoi continuară să alerge pe bulevard până când își dădură seama că se face seară și că ar trebui să se întoarcă. Au găsit o curte primitoare cu o casă mare. Cercetară curtea o vreme, apoi, când se întunecă, Nory adormi alături de Pată.

În miezul nopții, Nory se trezi și observă că Pată dispăruse! Nory sări peste gard și se plânse:

— Nu se poate, ce s-a întâmplat? A dispărut! Bucureștiul este foarte mare, Pată poate fi oriunde!

Nory alergă cât putea de repede. Trecuse de restaurantul de ieri, apoi se opri la un giratoriu. În mijloc era ceva foarte mare din piatră albă cu niște semne identice pe ambele părți. Sus de tot era umbra unui pisoi care era cu fața spre lună.

Cerul era plin de stele, ca și cum era pătat cu stele. Luna era imensă.

Nory văzu un semn pe care scria: ARCUL DE TRIUMF.

— Deci este un arc, se gândi Nory. Și pisoiul de sus o fi Pată?! Oo, nu, chiar el este!

— Pată! Pată, ce cauți acolo? strigă Nory cât putea de tare spre Arcul de Triumf.

- Stai acolo, că vin!

Nory găsi o trapă ascunsă într-un perete. Acolo erau scări de marmură. Scările duceau până sus pe Arc.

Nory ajunse sus și deschise trapa următoare cu labele ei reci.

— Bună seara, Nory, se auzi o voce din întuneric. Sunt Pată, pisoiful. M-am trezit în timpul nopții și nu am mai putut dormi. Așa că am zis să plec și eu puțin.

— Fii serios, Pată, am crezut că nu o să te mai văd vreodată, spuse Nory.

— În fine.

— Dar, uite, citește posterul acela!

Arcul de Triumf este un monument situat în partea de nord a Bucureștiului, în Sectorul 1. El a fost proiectat de Petre Antonescu. A fost construit în perioada anilor 1921-1922 și renovat în perioada 1935-1936. Monumentul a mai fost renovat o dată începând din anul 2014, din cauza cutremurelor din anii 1940 și 1977. Arcul de Triumf comemorează victoria României în Primul Război Mondial, cel din 1914-1918. Are o înălțime de 27 de metri.

— Interesant, spuse Nory.

Capitolul 3

O zi la Statuia ecvestră a Regelui Carol I

- Trebuie să plecăm de aici acum! țipă Nory.
 - De ce? spuse speriat Pată.
 - Acesta este un monument protejat, iar noaptea e închis! Nu avem voie aici, ne va prinde paznicul! Deci hai s-o ștergem! zise Nory îngrozită.
 - Bine! spuse Pată cu vocea sa puțin bâlbâită.
 - Fugi!!! strigă Nory.
 - Ooo, nu, e prea târziu. Repede, sari! țipă Nory.
 - Pot să mor dacă sar de la 27 de metri înălțime, spuse Pată.
 - Te prind eu, țipă Nory hotărâtă.
 - Bine, o să încerc, zise Pată. SAR!
 - Sper să te prind, sper să te prind, sper să te prind, TE PRIND! se gândea Nory.
 - Te-am prins!
 - Mulțumesc, Nory! zise Pată.
 - Bine, dar acum aleargă! țipă Nory. Du-te după statuia aceea cu un om pe cal. Mă ocup eu de paznic.
- Nory se opri în fața paznicului și începu să îl scuipe și să îl zgârie. Paznicul se enervă și se năpusti asupra pisicii, iar Pată acționează și se agăță de spatele paznicului. Paznicul, care la început era fioros, se sperie și fugi înapoi la Arcul de Triumf.

- Bună treabă, Pată! Mulțumesc! spuse Nory.
- Cu plăcere! Și uite, am mai găsit un poster:

Statuia ecvestră a Regelui Carol I (ecvestră = reprezintă o persoană călare pe un cal) din București este realizată din bronz. Greutatea ei este de 13 tone, iar înălțimea totală (statuia + piatră), de 13 metri. În anul 1936, a fost organizat un concurs pentru realizarea monumentelor ecvestre ale Regelui Carol I și ale Regelui Ferdinand. Ivan Meštrović este sculptorul care a creat această statuie.

- O să rețin asta, toate informațiile de la monumente sunt foarte interesante.
- Într-adevăr, răspunse Pată.

Capitolul 4

Plimbarea spre Memorialul Renașterii

Pe statuie se așează o pasăre.

— Nory, ce-ai zice să mai vedem încă un monument? Încercă Pată să îi distragă atenția lui Nory, ca să nu observe pasărea. Dar era prea târziu, Nory deja alerga după pasăre.

— Nory, lasă biata zburătoare în treaba ei, ce ai cu ea? țipă Pată.

— Trebuie s-o prind! Zise Nory.

Pasărea se așează pe statuie.

— E prea sus n-ai cum să...

Pată nici nu termină propoziția, că Nory deja era pe statuie, iar pasărea zburase.

— Of! De ce păsările zboară? Nu le pot prinde niciodată! se enervă Nory.

— Acum vorbesc serios, hai să mai vedem un monument! zise Pată.

— Bine, uite, mergem la monumentul acela înalt, se gândi Nory.

Pisoi merseră puțin, fiindcă era foarte aproape.

— E mult mai înalt decât mă așteptam, spuse Pată impresionat.

— Da, răspunse Nory. Uite la ce mă așteptam: la un poster.

— Și eu mă așteptam la asta. Dar e ultimul pe ziua de azi, pentru că se înserează. Ce păcat că s-a terminat ziua aceasta, a fost super!

— Da, păcat... zise Nory puțin cam tristă. Dar hai să îl citim amândoi!

Numele său complet: „Memorialul Renașterii – Glorie Eternă Eroilor și Revoluției Române din Decembrie 1989“ este un monument din Piața Revoluției, ridicat în memoria eroilor care și-au pierdut viața la Revoluție. În 2004 s-a organizat un concurs cu 15 sculptori. Trebuiau să ridice un monument în memoria eroilor din Revoluție. Pe 16 martie 2004, juriul concursului alege, din cele 15 proiecte, proiectul lui Alexandru Ghilduș. Alexandru Ghilduș a început construcția pe 15 decembrie 2004 și a finalizat-o în 2005. Memorialul a fost adesea numit în fel și chip: „Țeapa“ din Piața Revoluției sau „Țepușa cu cartof“ și în multe alte feluri. Ansamblul are 25 metri înălțime. Monumentul a fost inaugurat pe 1 august 2005 și înscris în lista de monumente istorice din București.

— Super interesant! spuse Nory încântată. Trebuie să găsim un alt adăpost, fiindcă suntem prea departe de casa de ieri.

— Bine! răspuse Pată.

MARA MILOȘ

Superpovești din București

Nory alergă prin Piața Revoluției, până când observă o casă mare cu o curte frumoasă, bine organizată, cu luminițe și decorațiuni. Era perfectă.

— Uite casa aceasta, este potrivită pentru seară, se gândi prietena sa.

— Ce frumos este aranjată curtea, sunt perne pe scaunele de pe terasă! strigă Pată. Putem dormi pe ele. Nici când m-am născut nu dormeam pe perne!

Cei doi pisoi adormiră liniștiți pe scaune, pentru că, într-adevăr, avură parte de multe peripeții în acea zi.

Dar cine știe ce îi așteaptă în alte zile?

Superpovești din București

40

Categoria 11-14 ani

Bună, sunt
IOANA!

66 Am 13 ani și sunt elevă la Școala Gimnazială nr. 280 din București. Încă de la o vârstă fragedă, m-am simțit captivată de lumea magică a poveștilor, mi-am lăsat sufletul să valseze pe ritmurile line ale muzicii basmelor, sperând că, într-o zi, voi deveni creatoarea propriilor tărâmurii, propriilor personaje.

Sunt o fire visătoare, dar ambițioasă, îmi place să cred că viața este zămislită din gândurile și dorințele pe care le port în suflet și în minte, acesta fiind unul dintre principiile după care mă ghidez. De asemenea, îmi petrec timpul citind cărți polițiste, romane de aventură și cărți de dezvoltare personală.

Pentru mine, scrisul este asemeni unei eliberări sufletești, este libertate, este speranță. Mă inspir îndeosebi din natură, doar privind cerul senin, dar și din faptele oamenilor, încercând să insuflu un strop de inspirație cititorilor.

Îmi doresc ca povestirea mea să ofere ceea ce am primit, la rândul meu, de fiecare dată când mi-am dăruit inima unui basm: SPERANȚĂ.

Dacă personajul tău preferat (apropo, care este acesta?) s-ar hotărî să viziteze Bucureștiul, pe unde l-ai plimba? **Personajul meu preferat este Miss Marple, protagonista uneia dintre cele mai cunoscute serii de volume polițiste ale Agathe Christie. Parfumul eleganței sale ar trebui să-și lase izul fin prin cafenelele și cofetăriile celebre ale Bucureștiului – Casa Capșa, Hotelul Intercontinental –, iar pașii cadențați și foșnetul rochiei sale ar trebui să răsunе cristalin prin încăperile maiestuoase ale Palatului Cotroceni. Acestea sunt locurile în care aș însoți-o pe stimata domnișoară Marple.**

O amintire dragă cu un prieten petrecută în București. Pentru mine, Bucureștiul este o urzeală de amintiri frumoase, amintirile copilăriei prezente. Cu toate acestea, nu voi uita niciodată o zi caldă de început de toamnă, ultima zi de vacanță de vară, atunci când am petrecut după-amiaza alături de colegii mei, în Parcul Carol. Ziua a fost încununată de zâmbete, de clipe minunate, conectându-ne, parcă, cu natura și unii cu alții, așa cum nu o mai făcusem. Mă simțeam ca într-o familie, mă simțeam minunat!

Cu ce îți place să călătorești prin București? De ce? Îmi place să călătoresc prin București cu mașina, deoarece pot admira, astfel, peisajele extraordinare ale orașului, pe fundalul muzicii de la radio. Muzica este unul dintre lucrurile care îmi captivează mintea și sufletul, reprezentând o sursă pură de fericire.

Dacă n-ai locui în București, unde ți-ar plăcea să locuiești?
Mi-aș dori tare mult să locuiesc în Roma, fiindcă mă simt atrasă de tot ceea ce înseamnă Italia, mâncare, istorie, natură... Ar fi minunat să-mi petrec măcar o vară în acest oraș!

Ce locuri ai vrea să se schimbe în bine în București?
Bucureștiul nu este perfect, sunt multe lucruri ce pot fi schimbate în acest oraș. Cât despre locuri, consider că Parcul Carol ar merita o șansă la reamenajare. Țin tare mult la acest parc și sper din suflet că va primi atenția cuvenită, refacerea scărilor, măturarea aleilor, curățarea lacului în care viețuiesc o sumedenie de păsări, pești și broaște țestoase, dar și la malul căruia oamenii servesc ceva de mâncare, în diverse localuri.

Ce personaj de poveste ai vrea să fie primarul Bucureștiului?
Albus Dumbledore ar putea fi un primar de nădejde al orașului nostru, acesta debordând de energie, înțelepciune și bunătate. Cred că el este personajul perfect pentru un astfel de statut.

În ce anotimp îți place Bucureștiul cel mai mult?
Vara este anotimpul în care Bucureștiul strălucește de frumusețe, întâmpinând cu brațele deschise turiștii și pe cei care doresc să-l exploreze, asemeni mie, descoperindu-i tainele de pe străduțele întortocheate și de la ferestrele deschise ale caselor vechi din „La Belle Époque“.

Bucureștiul din prezent, din trecut sau din viitor? Care ar fi Bucureștiul în care ai vrea să locuiești?

Cu siguranță, Bucureștiul din trecut. Adesea, îmi place să-mi imaginez locuința ca fiind o căsuță modestă, situată pe Calea Victoriei, cu pereții împodobiiți de trandafiri în nuanțe pale de roz, admirând nobilimea și stimabilele doamne ce se perindă agale, de-a lungul Podului Mogoșoaiei. Parcă și simt mirosul parfumurilor acestora, al fumului de țigară și izul puternic al pudrei proaspăt aplicate pe pielea albă ca laptele...

Cum ai vrea să arate școala ta?

Întotdeauna mi-am dorit să devin un personaj din basme. Astfel, școala la care aș vrea să merg trebuie să fie una dedicată eroilor de poveste, să-i învețe pe elevi cum să se descurce în propria lor poveste. Un castel din marmură, ascuns printre ramurile falnice ale arborilor din Pădurea Basmelor, asemănător celui din „Școala pentru Bine și Rău“ – aceasta ar putea fi școala mea de vis.

Dacă ar fi să ridici o statuie, ce fel de statuie ai ridica (pentru cine / pentru ce) și cum ar arăta?

Îmi iubesc tare mult părinții, ei sunt ființele cele mai apropiate sufletului meu, iar sentimentele pe care le port față de aceștia nu pot fi exprimate în cuvinte, doar prin tresăltarea inimii plină de iubire și recunoștință. Toate acestea, dragostea, gratitudinea, fericirea și ce este mai frumos pe lume, le-aș cuprinde în mâinile mele și cu ele aș construi o statuie care să-i înfățișeze.

Superpovești din București

46

Povestea de Crăciun a Amadeei

de Ioana-Alexandra Anastasiu

„Și au trăit fericiți, până la adânci bătrâneți!“.

Sfârșitul unui alt basm, al unei alte povești pe care Amadeea o citește, dar de această dată, dintr-un motiv neștiut nici măcar de ea, cuvintele parcă îi răsună zgomotos în minte, ca un pendul ce bate neîncetat.

Ce-i drept, Amadeea întotdeauna și-a dorit să trăiască în lumea poveștilor, în lumea aceasta perfectă, unde visele pot deveni realitate și unde magia te urmărește la orice pas, trecutul contopindu-se cu prezentul, iar viitorul transformându-se în fericire veșnică. Cărțile erau mai mult decât cerneală pe hârtie. Erau un întreg univers al imaginației fără hotar, iar pentru Amadeea, lectura reprezenta singurul refugiu care îi putea oferi adevărata libertate.

Libertate de care avea nevoie cel mai mult acum. Poate tocmai din acest motiv, finalul ultimei povești îi rămâne întipărit în minte. Pentru a-și alunga acest gând, iese rapid din căsuța veche, dărăpănată, în care locuia alături de bunicii săi, dintr-un colțișor sărac al Bucureștiului, și pornește pe străzile acestui oraș aglomerat.

Este Ajunul Crăciunului, iar capitala vuieste de oameni, cei mai mulți dintre ei fiind negustori, arzând de nerăbdare să își termine de vândut marfa, pentru a pleca acasă, la familiile lor, la cina de Crăciun. Nu toți aveau ce pune pe masă, dar atâta timp cât erau alături de cei dragi, dorința de bogăție se risipea la fel de repede ca un nor de fum. Cu toate acestea, oamenii înstăriți păreau mai triști decât acești simpli vânzători, iar Amadeea nu putea înțelege cum este cu puțință acest lucru. Uitându-se la domnii îmbrăcați cu paltoane negre, din stofă, jobene și cămăși de un alb imaculat, care se plimbau alături de soțiile elegante îmbrăcate în rochii roșii, festive, de satin și blănuri scumpe, ai fi spus că aveau tot ce își puteau dori, dar expresiile de pe fețele lor nu reflectau acest fapt.

Privind în continuare clădirile impunătoare, înveșmântate într-o pătură groasă de zăpadă ce străjuiau tăcut și solemn drumurile aglomerate ale orașului, Amadeea observă o lumină puternică,

ascunsă după vitrina unui magazin închis, părăsit. Apropiindu-se de geamul acoperit cu un strat gros de colb, în căutarea micii licăriri, dădu de un cerșetor ce stătea sprijinit de zidurile din cărămidă roșie, îmbrăcate într-o haină de nea, ale prăvăliei. Bărbatul avea straie ponosite, tocite pe ici-pe colo de trecerea timpului, iar chipul acestuia, deși era palid ca hârtia, transmitea blândețe, o căldură lăuntrică ce-ți însenina ziua. Sărmanul om îi aruncă fetei o privire iubitoare, ca de părinte, iar copilei i se înmuie sufletul de mila lui. Așa că, fiind convinsă că face o faptă bună, îi dăruie acestuia din puținii bani pe care îi avea.

Deodată, cerșetorul se preschimbă, ca prin magie, în Luceafărul pe care Amadeea îl văzuse în micul magazin. Lumina sa orbitoare transformă peisajul dimprejur într-un drum pietruit, străbătut, adesea, de mașini luxoase, ce aruncau sclipiri de diamant construcțiilor și caselor sculptate minuțios, cu arcade și cariatide din marmură, care păreau a asculta, cu luare-aminte, mulțimea de șoapte firave ale oamenilor care se perindau pe acolo. Atât domnii, cât și doamnele emanau eleganță și respect, ceea ce fetei i s-a părut puțin străin, ca și cum ar fi fost martorul nepotrivit al întâmplărilor petrecute.

Astfel, copila s-a lăsat purtată de ispitele curiozității proprii, pornind pe calea întortocheată, în cadența pașilor săi neauziți, până când, admirând o vitrină a unui restaurant, a zărit un nume familiar, un nume care îi aparținea.

„Casa Capșa“ scria pe firma clădirii, cofetăria despre care îi povestise mama ei cu ani în urmă. Strămoșul Amadeei, Grigore Capșa, fusese unul dintre fondatorii acesteia, cumpărând clădirea în anul 1868, alături de fratele său, Constantin Capșa. Afacerea familiei a devenit, în timp, un real succes, restaurantul fiind frecventat de personalitățile vremii, precum Familia Regală a României, iar în „La Belle Époque“ cofetăria a cunoscut apogeul.

Aducându-și aminte de toate acestea, fata a știut dintr-odată unde se afla: într-o frumoasă zonă a Bucureștiului, numită Calea Victoriei. Privind, însă, în continuare, pe geamul localului Capșa, Amadeea a putut distinge, printre miile de fețe și siluete, un chip pe care l-ar fi recunoscut oricând: pe nimeni altul decât faimosul Grigore Capșa, cofetar renumit pentru talentul său în arta gastronomică, acesta făcând parte din foștii elevi ai primului ciocolatier din lume, francezul Boissier. Român provenit dintr-un neam de macedoni, nepot al lui Dumitru Capșa, care era negustor la Lipsca după taxid, Grigore a devenit omul de aur al cofetăriei, impresionând prin rețetele sale deosebite, ce reprezentau doar unul dintre motivele pentru care nobilimea din acea vreme își făcea veacul în acest loc idilic, scos, parcă, dintr-o carte de istorie.

Acest roman al Casei Capșa i se deschidea, pagină cu pagină, copilei. Și-a dat seama că a traversat trecutul, în căutarea păcii sufletești, în căutarea speranței, acolo unde totul începuse. Sentimentul de căldură, îmbrăcat în falduri de mătasea iubirii, i-a invadat trupul, iar ușa cofetăriei, asemeni unei porți către tărâmul fericirii, i-a răscolit inima Amadeei, scotocind prin sumedenia de amintiri, lucrul pe care aceasta îl căutase întreaga viață. Libertatea.

Orbită de această dorință covârșitoare, având chipul luminat de făclia unui soare pe care îl crezuse de mult timp apus peste apele tulburi ale sufletului său, fata a deschis cu mâini tremurânde ușa din sticlă transparentă, prin care orice șoaptă, orice gând se vedea ca fiind doar un basm, lăsându-se prinsă în mrejele mirosurilor ispititoare, ale prăjiturilor calde, proaspăt scoase din cuptor. Fumul de țigară, contopindu-se cu parfumul delicat al florilor, purtat pe trupurile mlădioase ale doamnelor, învăluia aerul în miresme melancolice, în amintirea verilor târzii, petrecute în acest oraș străbătut de legende și povești.

Atingând, cu mare grijă, scaunele tapițate în nuanțe de roșu aprins, mesele din lemn masiv, acoperite cu fețe de un alb imaculat, apretate, copila a început să-și contureze în minte un ansamblu al tuturor acestor elemente, o simfonie de culori și simțuri ce alcătuiau, în cele din urmă, silueta strămoșului ei, pe care fata o vedea aieva în fața ochilor săi. Un om plin de viață, cu zâmbetul cald așternut pe chip, având în același timp o expresie solitară, înțeleaptă. Le oferea clienților creațiile sale dulci, împrăștiind doar veselie celor dimprejur.

Amadeea, zărindu-l pe faimosul Grigore Capșa, simțindu-i bucuria cu întreaga sa ființă, a știut, din senin, ce trebuia să facă. O singură îmbrățișare

ar fi fost de ajuns, pentru a lua cu sine puțin din fericirea lui, fericire pe care nu o simțise niciodată cu adevărat. Astfel, aceasta s-a apropiat sfioasă de el, aplecându-se pentru a-l cuprinde în brațe. Nu a putut vedea decât niște ochi reci, străini, pierduți în zarea depărtată a firii omenești, care o dezamăgeau, o părăseau în tristețea sa.

Mii de întrebări, de afirmații nerostite îi tulburau sufletul confuz, ce nu mai credea în iubire și speranță. „Fericirea este o enigmă, poate că este o taină care se arată doar celor ce cred în ea, care o caută, știind că o vor găsi, cândva.“

În timp ce urzeala acestor gânduri îi răscolea mintea, imaginea feerică a dispărut, făcând loc mirosului de scortişoară și mere să pătrundă simțurile fetei, iar Amadeea s-a trezit, buimacă, ca dintr-un somn adânc. Amintindu-și de cele întâmplare, copila s-a gândit că totul fusese un vis sau că imaginația sa dăduse roade, dar de un lucru era sigură: a realizat că ea este singura persoană ce poate scrie în cartea vieții sale, așternând în fiecare zi câte o pagină și alegându-și finalul de poveste :

„Și au trăit fericiți, până la adânci bătrâneți!“.

Bună, sunt
MATEI!

66 *Bună! Eu sunt Matei Petrescu, am 11 ani și sunt elev în clasa a V-a la Colegiul Național „Cantemir Vodă”, din București. În timpul liber ador să citesc și să scriu povești. Îmi plac la nebunie jocurile video – nu pot să neg acest lucru. Jocul meu preferat este Minecraft. Am menționat mai sus că îmi place să citesc. Ei bine, cartea mea preferată este Percy Jackson și olimpicii, scrisă de Rick Riordan, iar personajul meu favorit este, bineînțeles, Percy.*

Cititul mă ajută foarte mult când scriu compuneri sau povești. Lecturile mele sunt principala mea sursă de inspirație. Materiile mele preferate sunt informatica, matematica și limba și literatura română. Am profesori foarte buni, care ne învață mereu multe lucruri interesante.

Am ajuns să particip la acest concurs datorită doamnei învățătoare, Nicoleta Țone, căreia îi sunt recunoscător pentru tot ceea ce m-a învățat în clasele primare.

Dacă personajul tău preferat (apropo, care este acesta?) s-ar hotărî să viziteze Bucureștiul, pe unde l-ai plimba? Dacă personajul meu preferat, Percy Jackson, s-ar hotărî să viziteze Bucureștiul, l-aș plimba prin Parcul Carol I, deoarece este un loc foarte frumos și foarte interesant.

O amintire dragă cu un prieten petrecută în București. O amintire dragă alături de un prieten în București a fost atunci când am învățat împreună cu Teiu, prietenul meu cel mai bun, *stand-up paddling*, pe Lacul Herăstrău, cu ajutorul unui amic al tatălui meu. Deși ne-a fost frică amândurora, am urmat instrucțiunile primite și am reușit să ne menținem echilibrul pe placă. A fost o experiență pe cinste!

Cu ce îți place să călătorești prin București? De ce? Mie îmi place să călătoresc prin București cu bicicleta, deoarece ador să fac mișcare.

Dacă n-ai locui în București, unde ți-ar plăcea să locuiești? Dacă n-aș locui în București, mi-ar plăcea să locuiesc în Grecia Antică, alături de personajul meu favorit.

Ce locuri ai vrea să se schimbe în bine în București? Eu aș vrea ca străzile pline de gunoaie să se transforme în străzi ale viitorului, bineînțelese curate.

Ce personaj de poveste ai vrea să fie primarul Bucureștiului? Mi-aș dori ca Albus Dumbledore, din seria *Harry Potter*, de J.K. Rowling, să fie primarul Bucureștiului.

În ce anotimp îți place Bucureștiul cel mai mult?
Cel mai mult îmi place Bucureștiul primăvara,
deoarece în acest anotimp capitala este îmbrăcată în
cele mai vesele culori.

Bucureștiul din prezent, din trecut sau din viitor? Care
ar fi Bucureștiul în care ai vrea să locuiești?
Ar fi plăcut să locuiesc în Bucureștiul din viitor,
deoarece îmi plac ideile noi.

Cum ai vrea să arate școala ta?
Eu aș vrea ca școala mea să fie un castel impresionant
precum cel care găzduiește Școala Hogwarts din *Harry*
***Potter*.**

Dacă ar fi să ridici o statuie, ce fel de statuie ai ridica
(pentru cine / pentru ce) și cum ar arăta?
Dacă aș ridica o statuie, aceasta ar reprezenta un corp
cu mai multe capete, care ar aparține persoanelor
căroră le sunt recunoscător pentru progresele mele.

Cosmin și legenda Foișorului de Foc

Matei-Andrei Petrescu

Cu mult timp în urmă, pe vremea când oamenii nu apăruseră, lumea era împărțită în trei regate: Regatul de Apă, Regatul de Foc și Regatul de Cristal, conduse de trei regi. Regele de Foc și Regele de Cristal erau buni prieteni, dar nu se înțelegeau deloc cu Regele de Apă. Desigur, fiecare regat avea ceva cu care să se mândrească. Regatul de Cristal se fălea cu splendida sclipire a pietrelor sale prețioase, Regatul de Foc se lăuda cu dragonii săi care, spre deosebire de dragonii din celelalte ținuturi, minunau lumea cu acrobațiile lor, iar Regatul de Apă susținea că spuma mării născută din valurile sale impresionante era cel mai frumos lucru din câte puteai vedea cu ochii.

Dar iată că într-o bună zi Regele de Apă, supranumit și Regele Singuratic, s-a săturat să fie exclus de ceilalți doi regi, așa că a decis să pună capăt acestei situații atacând Regatul de Foc.

MATEI-ANDREI PETRESCU

Superpovești din București

În zorii zilei următoare, Armata de Apă a ajuns la porțile Regatului de Foc. Oștenii Regatului de Apă s-au oprit și au tras cu ochiul printre gratiile porții în flăcări. Înăuntru era un peisaj de infern. Totul era făcut din foc! Cenușa plutea pe cer, formând o boltă fumurie.

Fără să mai stea pe gânduri, soldații oceanului nemărginit au dărâmat poarta și au pornit atacul. Locuitorii Regatului de Foc s-au speriat atât de tare, încât s-au cățărât pe acoperișurile caselor ca să se salveze.

Între timp, la Palatul Regal de Foc era pace și liniște, dar doar până când cel mai rapid mesager din regat a ajuns să dea vestea cea proastă.

Panicat, Regele Incandescent a cerut ajutor de la vecinul și prietenul său din Regatul de Cristal. Acesta i-a trimis Dragonul său Războinic și pe călărețul său viteaz, Cosmin, un spiriduș firav care nu impresiona cu aspectul său, dar care avea curaj din belșug. Aceștia aveau misiunea de a-i alunga pe războinicii apelor din ținutul focului.

Din păcate, atunci când luptătorii Regatului de Apă au zărit dragonul, aceștia au scos cea mai de temut armă magică a lor, Inima Mării, iar dragonul războinic s-a transformat într-o creatură a mării care a început să distrugă case și tot ce era de foc în regat, inclusiv pe locuitorii săi.

Rapid ca un tigru, Cosmin s-a dus la un fierar și l-a rugat să îi meșterească o pereche de pantofi zburători care să-l ajute în lupta crâncenă. Zis și făcut. Pantofii au fost gata într-o clipită.

Nu mult după aceea, spiridușul și-a luat zborul ca un cavaler neînfricat. Acesta a țintit cu ochiul său drept în inamici, iar aceștia s-au transformat în fărâmițe de cristale.

Ușurat, Cosmin s-a uitat în jur, dar ce să vezi? Nu mai era nici urmă de alte ființe. Cât despre clădiri, ce să mai spunem? Mai rămăsese doar un turn din toată împărăția.

Spunându-și că speranța moare ultima, Cosmin s-a dus să vadă dacă există supraviețuitori în turn. Dar nimeni nu îl aștepta acolo.

În semn de onoare, Cosmin a hotărât să rămână în turn și să aștepte sosirea unor noi locuitori. Chiar i-a dat și un nume turnului: Foișorul de Foc.

Cu timpul, celelalte regate au devenit și ele istorie, dar Cosmin încă mai credea că acestea existau.

După ani și ani, au apărut oamenii, care cu timpul au construit clădiri, dar nu din foc, ci din materialele oferite de natură.

Într-o zi cu soare orbitor, Cosmin a observat că Foișorul de Foc rămăsese singura clădire din foc. Drept urmare, cavalerul nostru neînfricat a decis să își dea viața pentru a transforma turnul

Într-o clădire sigură pentru oameni, magia focului distrugător urmând să dispară. Dar, înainte să își dea viața pentru oameni, Cosmin a scris o poveste pentru ca oamenii să își amintească de el și de Legenda Foișorului de Foc. Iar această poveste a dăinuit până în zilele noastre, la fel ca Foișorul de Foc, care, prin sacrificiul lui Cosmin, dintr-un turn de foc, s-a transformat într-un avanpost al luptei împotriva focului.

Bună, sunt
THOMAS!

“**66** Bună, sunt Thomas! Sunt din București și am 12 ani. Îmi place să îmi petrec timpul liber scriind povești, rezolvând exerciții de matematică, cântând la chitară, dar în special citind. Cărțile și poveștile, de orice fel ar fi ele, mi se par interesante și mă ajută să îmi dezvolt imaginația. Așa m-am hotărât să particip la concursul „Superpovești din București”. Nu mă așteptam să reușesc să public în acest volum. M-a atras tematica despre trecutul unei clădiri din Bucureștiul de odinioară. Istoria este asemănătoare unui basm, povestită atât de frumos, încât nu s-a putut să nu îmi placă subiectul textului pe care urma să îl scriu. Vreau să vă mai spun, ca un ultim detaliu, că am și un canal de YouTube, numit FUNTHOMAS, unde îmi prezint pasiunea pentru citit și pentru muzică.

Dacă personajul tău preferat (apropo, care este acesta?) s-ar hotărî să viziteze Bucureștiul, pe unde l-ai plimba? **Dacă m-aș plimba cu Harry Potter, personajul meu preferat, prin București, l-aș duce prin Piața Universității, ca să vadă centrul orașului.**

O amintire dragă cu un prieten petrecută în București. **Una dintre cele mai frumoase amintiri din București a fost prima mea experiență la un *escape room*, cu prietena mea, Adriana, chiar într-o clădire veche. Orașul are multe locuri interesante și, probabil, mai puțin cunoscute.**

Cu ce îți place să călătorești prin București? De ce? **Prefer să merg pe jos prin București, ca să pot admira fiecare monument istoric în parte.**

Dacă n-ai locui în București, unde ți-ar plăcea să locuiești? **Dacă nu aș locui în București, mi-ar plăcea să locuiesc în Londra.**

Ce locuri ai vrea să se schimbe în bine în București? **Aș vrea să se schimbe în bine Centrul Vechi, deoarece sunt multe clădiri lăsate în paragină, care pot fi un pericol pentru trecători.**

Ce personaj de poveste ai vrea să fie primarul Bucureștiului? **Aș vrea ca Sherlock Holmes să fie primarul Bucureștiului, fiindcă este foarte dedicat și serios când trebuie să rezolve probleme.**

În ce anotimp îți place Bucureștiul cel mai mult?
Cel mai mult îmi place Bucureștiul toamna, pentru că diversitatea de frunze colorate formează un covor minunat pe jos și înfrumusețează peisajul.

Bucureștiul din prezent, din trecut sau din viitor? Care ar fi Bucureștiul în care ai vrea să locuiești?

Mi-ar plăcea să locuiesc în Bucureștiul din trecut, ca să văd cum era traiul oamenilor de atunci și cum arătau clădirile și stilurile lor de arhitectură.

Cum ai vrea să arate școala ta?

Școala mea arată deja ca într-o carte poștală veche, este foarte frumoasă. Totuși, mi-ar plăcea să aibă multe flori în jurul ei și aș vrea ca Grădina Cișmigiu, aflată în imediata vecinătate, să fie mai îngrijită.

Dacă ar fi să ridici o statuie, ce fel de statuie ai ridica (pentru cine / pentru ce) și cum ar arăta?

Dacă aș ridica o statuie, ar fi în memoria tuturor oamenilor care au făcut schimbări semnificative pentru țara noastră. Acest monument ar fi în formă de carte, semnul înțelepciunii și al implicării acestor persoane.

Atunci și acum: venerabilul domn L.

de Thomas Popescu

De peste un secol, coridoarele mele au fost străbătute de către cei mai buni elevi din București... În ciuda vârstei venerabile de 161 de ani, mi se spune că arăt bine și că sunt cochet ca un parizian. Nu întâmplător, sunt înfrățit cu liceul francez „Jean Monnet“, din Joué-les-Tours. De aspectul meu, care îmbină armonios stilul brâncovenesc cu cel neoclasic englez, s-a ocupat arhitectul F.G. Muntureanu. Mă mândresc și cu turnul meu cu ceas, atât de admirat de trecători, dar detestat de vecini, fiindcă bătăile clopotelor ornicului meu german i-au deranjat, din 30 în 30 minute, zeci de ani. Dar am avut noroc, ceasornicarul Rudolf Biscarbon, faimos în breasla sa pentru atelierul de pe Strada Smârdan, a avut grijă ca vocea mea să răsunet tare și răspicat, în ciuda nemulțumirii unora...

Ah, scuză-mă, sunt vorbăreț, dar am uitat să mă prezint! Mă numesc Colegiul Național „Gheorghe Lazăr“ și îmi pare bine să te cunosc! Eu, unul dintre

cele mai cunoscute gimnazii și licee din țară, port numele unui om renumit: Gheorghe Lazăr! Acesta a fost o persoană importantă pentru istoria țării noastre: fondator al învățământului în limba română, un profesor pasionat de matematică și de filozofie.

Mă aflu chiar la hotarul Cișmigiului, un parc superb, pe care l-am admirat mereu. Toți elevii mei i-au văzut florile multicolore asemenea unui curcubeu și au simțit miresma copacilor înfloriți care inspiră poezii romantici. Dar cel mai mult le-a plăcut să vâslească pe apa lină și frumoasă a lacului, canotajul fiind pasiunea și tradiția oricărui lăzărist la începutul secolului trecut.

Totuși, cred că vrei să știi și povestea mea, nu-i așa? A mai spus-o, cu mult talent și umor, și fostul meu elev, scriitorul Grigore Băjenaru, în cartea *Cișmigiu et Comp.*. Totul a început acum mult timp, în anul 1860, pe vremea lui Alexandru Ioan Cuza. În acel an, pe data de 18 ianuarie, am fost înființat de către domnitor, devenind al doilea gimnaziu în limba română din București, după „Sfântul Sava“. De altfel, 18 ianuarie este ziua mea de naștere și data la care sunt serbat an de an.

Dar decretul prin care am devenit liceu poartă semnătura Regelui Carol I și data de 20 mai 1890. De atunci, porțile mele le-au fost deschise tuturor

elevilor din București în noua clădire. Iar acesta a fost doar începutul...

De când am devenit un colegiu faimos, orice lăzărist cu uniformă și șapcă era admirat de toți trecătorii care îl vedeau. Era o mare responsabilitate pentru școlarii care învățau în clădirea mea să facă o impresie cât mai bună.

Nu am fost fericit prea mult timp, din cauza Primului Război Mondial. Odată cu izbucnirea lui, nici elevii, dar nici profesorii nu au mai putut trece pe la mine. M-am simțit pustiu și mult prea liniștit, cum nu am mai fost niciodată. A fost o perioadă sum-

bră și tristă pentru toți... După patru ani de lungă așteptare, războiul s-a încheiat cu un eveniment important pentru istoria țării noastre – Marea Unire a României! Apoi, dascălii și lăzăriștii s-au întors la mine, iar lecțiile au fost reluate.

Încet-încet, elevii și profesorii au dat frâu pasiunii și imaginației, au înființat echipe de sport și o trupă de teatru. În 1919, a apărut primul număr al renumitei reviste a școlii: „Zboruri“, la inițiativa lui Camil Petrescu, care, pe atunci, le preda elevilor mei limba și literatura română. Totul era așa de frumos! În sfârșit, mă simțeam util, biblioteca mea devenea tot mai bogată, iar lumea mă îndrăgea din nou.

Mulți ani, totul a decurs foarte bine. Elevii veneau cu drag la școală și profesorii predau lecțiile cu multă plăcere. Dar ceva le-a spulberat orice fărâmbă de bucurie... Începând din anul 1947, după Al Doilea Război Mondial, toate școlile din România au suferit o schimbare. Chiar și mie, un liceu așa de frumos, cu tradiție și elevi conștiincioși, mi-au furat numele, mi-au schimbat sediul... Nu m-a întrebat nimeni dacă eram de acord – pur și simplu, oamenilor nu le-a păsat. Din acel moment, m-am numit Școala Medie nr. 22.

Timp de opt ani, am continuat să trăiesc în acest fel și mi-a fost foarte greu. Nu mai eram bucuros și util, ci posomorât și sumbru pentru școlari. Lipsea

atmosfera veselă, când copiii obișnuiau să învețe, dar și să se distreze... Timpul trecea așa de greu și nu credeam că o să mai fiu vreodată la fel ca înainte. Din fericire, în anul 1955, totul a revenit cât de cât la normal: m-am întors lângă Grădina Cișmigiu și numele mi-a fost înapoiat! Începeam deja să mă simt din nou fericit. Nu doar eu eram mai bine – școlarii aduceau cu ei, după mult timp, bucuria pe care o poți regăsi doar în sufletul unui copil.

Următorii ani, am avut parte doar de laude, datorită eforturilor depuse de elevi. Lăzăriștii primeau multe diplome și cupe la concursurile câștigate, iar eu ajungeam faimos grație acestor reușite. Au fost unele dintre cele mai importante momente din istoria mea. În 1977, am devenit liceu de matematică-fizică, două materii îndrăgite și acum de profesori, dar mai ales de elevi.

Îmi aduc aminte cu multă nostalgie de aniversarea mea de 125 de ani, care a fost inedită! Toată lumea era fericită. Profesorii și școlarii îmi decoraseră toate coridoarele și multe alte persoane au venit pentru a sărbători împreună. A fost una dintre cele mai frumoase zile din viața mea!

Iată că am ajuns și în prezent! Pentru moment, nu s-au schimbat prea multe lucruri. Câteva evenimente importante care s-au întâmplat între timp au fost afilierea la UNESCO și transformarea mea în

THOMAS POPESCU

Colegiu Național. Dar tradițiile, priceperea neîntrecută a profesorilor și seriozitatea impresionantă a elevilor lăzăriști au rămas neschimbate.

Cred că ți-a plăcut povestea mea, nu-i așa? Însă rămâne mereu o foaie nescrisă din ea, pe care ai putea să apari și tu. Dacă vrei să mă cunoști, există oricând un loc și pentru tine! Poți să vii la mine la gimnaziu sau la liceu. Trebuie doar să muncești din greu și să te pregătești pentru examen. Însă, dacă ești prea mare ca să mai fii elev și nu-mi poți trece pragul nici ca profesor, mă poți vizita în fiecare an, în mai sau iunie, la Ziua Porților Deschise. Odată ce vei intra pe poarta mea, ne vom cunoaște mai bine. Eu sunt Colegiul Național „Gheorghe Lazăr“ și mi-a făcut plăcere să îți spun povestea mea!

ATUNCI ȘI ACUM: VENERABILUL DOMN L

SUPERPOVESTIDINBUCURESTI.RO

Superpovești din București

71

Bună, sunt
EMIL!

66 M-am născut în București, pe 20 octombrie 2007. Nu am mers la grădiniță și nu am făcut clasa pregătitoare. Am dat test și am intrat direct în clasa I la Școala Gimnazială „Principesa Margareta”. De când eram mic, am învățat să cânt la pian și apoi la orgă. Am cântat în multe săli din București și am luat numeroase premii la diferite concursuri de pian. Am participat de mai multe ori în cadrul concertelor „Clasic e fantastic” de la Ateneul Român, amintiri care îmi sunt nespuse de dragi. Am avut șansa să concertez la orgă în Germania și Franța.

Îmi plac sporturile, în special: caiacul, înotul, patinajul, ciclismul și mai ales schiul, la care am câștigat multe medalii la concursuri.

În prezent, sunt elev în clasa a IX-a (Mate-Info) la Colegiul Național „Gheorghe Șincai”. Am bucuria să fac parte din Trupa de Teatru a liceului. Sunt membru al Clubului de Șah CSU București și particip regulat la competiții. Iubesc călătoriile, limbile străine, cărțile, filmele și fotografia.

Dacă personajul tău preferat (apropo, care este acesta?) s-ar hotărî să viziteze Bucureștiul, pe unde l-ai plimba? **Hercule Poirot este personajul meu preferat și l-aș plimba prin centru, în special la Ateneul Român.**

O amintire dragă cu un prieten petrecută în București. **Plimbările cu caiacul, cu prietena mea, Ilinca, pe lacurile Băneasa, Herăstrău și Plumbuita.**

Cu ce îți place să călătorești prin București? De ce? **Îmi place să merg cu metroul, fiindcă e rapid și sunt pasionat de trenuri.**

Dacă n-ai locui în București, unde ți-ar plăcea să locuiești? **Cred că aș vrea să locuiesc la Paris, fiindcă mă simt bine acolo.**

Ce locuri ai vrea să se schimbe în bine în București? **Autostrada de Centură să se finalizeze, să fie vaporetto pe Râul Dâmbovița ca pe Sena, Vltava, să fie canalizare în toate sectoarele, spitalele să fie dotate și să nu mai fie dărâmate clădirile de patrimoniu.**

Ce personaj de poveste ai vrea să fie primarul Bucureștiului? **Nu vreau pe nimeni altcineva, fiindcă Nicușor Dan este foarte bun, dar poate că el ar avea nevoie de ajutorul lui Sherlock Holmes sau Hercule Poirot.**

În ce anotimp îți place Bucureștiul cel mai mult? **Toamna, fiindcă este colorat și melancolic.**

Bucureștiul din prezent, din trecut sau din viitor? Care ar fi Bucureștiul în care ai vrea să locuiești?

Aș fi vrut să locuiesc în Bucureștiul interbelic, dar să fi avut metrou.

Cum ai vrea să arate școala ta?

Nu vreau să arate în alt fel decât este, îmi doresc doar ca frumosul meu liceu, Colegiul „Gheorghe Șincai“, să nu fie relocat.

Dacă ar fi să ridici o statuie, ce fel de statuie ai ridica (pentru cine / pentru ce) și cum ar arăta?

Aș vrea să ridic o statuie bunicului meu, dr. Aurel Romila, fiindcă a construit secția de Resocializare de la Spitalul de Psihiatrie „Alexandru Obregia“. Statuia mi-o imaginez cu fântâni.

Blestemul Saftei Brâncoveanu din Spitalul Brâncovenesc

de Emil Racoveanu

Când eram mic și mergeam pe la bunica, auzeam că multe din spusele ei începeau cu o expresie care se tot repeta: „Când eram eu la Brâncovenesc...“. Nu înțelegeam deloc despre ce vorbea, așa că într-o zi am întrebat-o ce e Brâncovenesc și ea mi-a răspuns că a fost spitalul unde ea a lucrat mult timp, „un spital adevărat, nu unul oarecare“. Astfel, m-am hotărât acum să povestesc despre această clădire, loc legendar din București, de care se leagă blestemul Saftei Brâncoveanu, cea care l-a ctitorit, fiindcă sunt mulți alți copii ca mine care nu știu cum arăta Bucureștiul înainte de Revoluție.

Din păcate, această clădire nu mai există astăzi, ca multe altele distruse de Nicolae Ceaușescu. Acest spital era unul dintre cele mai cunoscute locuri din

București, fiind plasat foarte central, învecinându-se cu Piața Unirii, pitorescul cartier Uranus (un fel de Montmartre al Bucureștiului), vestitele Hale ale Unirii, Biserica Domnița Bălașa, vizavi aflându-se Dealul Mitropoliei. Toate aceste spații palpitau de viață, în ele concentrându-se toată activitatea capitalei. Forfota aceea nu mai există acum.

Bunica mea maternă, Dr. Valeria Romila, a lucrat ca medic hematolog în laboratorul spitalului până în 1984, când Ceaușescu a luat decizia fatidică de a-l demola. Bunica a suferit enorm și, deși și-a continuat activitatea mult după pensionare la Spitalul ORL, toată viața a pomenit Brâncovenescu'. Toată copilăria am auzit poveștile ei legate de întâmplările petrecute în Spitalul Brâncovenesc. Parcă o aud și acum spunând adeseori: „N-o să mai construiască nimeni un spital ca Brâncovenescu'!“ . De asemenea, și mama, copil fiind, cunoștea bine clădirea și îmi descria atmosfera de acolo.

Spitalul Brâncovenesc a fost construit de Safta Brâncoveanu pe Splaiul Unirii (astăzi, Splaiul Independenței) între anii 1835 și 1838. Pe vremea aceea, Piața Unirii era cel mai cunoscut loc din București, fiindcă acolo era un nod rutier și, de asemenea, spitalul avea toate serviciile medicale. Era o clădire mare și foarte frumoasă formată din mai multe corpuri,

avea o capelă în incintă și se afla într-o grădină cu copaci bătrâni ce țineau vara o umbră deasă. Toți bolnavii mergeau acolo ca să se trateze, fiindcă era renumit pentru medicii excepționali care lucrau în spital. Din pozele rămase pe care le-am văzut, mie îmi pare a fi mai mult muzeu decât spital.

Safta Brâncoveanu, născută în anul 1776, aparținea familiei marilor boieri moldoveni Balș. Părinții ei erau vornicul Teodor Balș și Zoe Ruset-Rosetti (Zoița). În anul 1793 s-a căsătorit cu banul Grigore Brâncoveanu. Ei au donat mereu pentru întreținerea multor biserici și mănăstiri din toată țara. De asemenea, au reconstruit vestita biserică Domnița Bălașa. După moartea soțului ei, între anii 1835 și 1838, băneasa Safta Brâncoveanu a împlinit visul de o viață al ei și al soțului, acela de a construi un spital pentru săraci, în care oricine să poată fi tratat gratuit. Gestul arată bunătatea și generozitatea ei, fiind un adevărat act umanitar. Ctitoria aceasta a însemnat atât de mult pentru Safta Brâncoveanu, încât a scris o pisanie ce se afla în holul spitalului. Ea a lăsat astfel un blestem pentru ca nimeni să nu se atingă de clădire: „Se face acest spital pentru săraci și de moarte năpraznică, în zi de Crăciun să moară cel care se va atinge de acest spital“. Este singura clădire medicală care avea în interior așa o istorie.

Safta Brâncoveanu a încetat din viață în anul 1857 și a fost înmormântată la Mănăstirea Văratec.

Mama mi-a povestit că scara din marmură care exista la intrarea principală în spital era extrem de impunătoare și te conducea la etaje și la cupoală. Aceasta adăpostea o sală imensă unde se afla o colecție de sculpturi, busturi ale unor personalități remarcabile printre care se evidențiau cele ale ctitorilor. Eu îmi imaginez că scara aceea semăna cu cea din interiorul Ateneului Român, care îmi place atât de mult. Chiar și Ceaușescu era impresionat de scara spitalului și a vrut s-o păstreze, în ciuda dorinței de a demola clădirea. Evident că așa o nebunie nu putea fi posibilă.

Spitalul fusese construit cu materiale foarte scumpe, în interior fiind foarte multă marmură. Ferestrele largi făceau ca saloanele să fie foarte luminoase. La parter era o secție de balneologie. Clădirea avea ziduri foarte groase, trainice și, în felul acesta, vara se păstra răcoare, fiindcă atunci nu exista aer condiționat. Zidurile au dat mult de furcă în momentul demolării. Buldozerele trăgeau de ele zile la rând, fără a reuși să le pună la pământ. Bunica a rămas pe baricade până când laboratorul a fost mutat în curte. Imaginile dezolante au marcat mult familia noastră. Mama a asistat și ea zilnic la

acest dezastru al demolării fiindcă trecea în drum spre Liceul de Muzică, unde era elevă.

Când au apărut zvonurile că spitalul se va demola, nimeni nu credea, toată lumea fiind convinsă că blestemul Saftei Brâncoveanu îi va lăsa păgubași. Bunica mi-a povestit însă totul și, mai ales, ce a stârnit în Ceaușescu dorința de demolare.

El făcea adesea vizite în zonă și toată lumea tremura de frică, fiindcă unde arăta cu mâna însemna că acea zonă trebuia să dispară. Într-una din vizite, unul dintre câinii lui labrador, la care ținea foarte mult, Corbu, s-a luat după o pisică din curtea Spitalului Brâncovenesc, un incident cât se poate de firesc la un câine, doar că pisica nu s-a lăsat intimidată și l-a zgâriat foarte tare. Ceaușescu s-a înroșit de furie și i-a pus pe cei din garda lui să prindă pisica. Bunica povestea tevatura care s-a iscat în spital, ordinul fiind ca femeile de serviciu și toată lumea să prindă pisica. Spitalul avea multe pisici care erau ținute pentru a preveni invazia șobolanilor și a șoarecilor. Cum să prindă acea pisică în curtea aceea atât de mare și prin toate cotloanele labirintului spital? Au căutat și prin podurile spitalului, dar fără rezultat. Din ziua aceea, toată lumea a știut că spitalul este osândit. Ce este mai cumplit, este că spitalul nici nu se afla pe axa Bulevardului Victoria Socialismului (actualmente Unirii) pe care Ceaușescu voia să-l

facă. Mai precis, a fost demolat inutil, ce imensă pagubă! Totuși blestemul Saftei Brâncoveanu era reamintit mereu și când Ceaușescu a fost executat de Crăciun, la cinci ani de la demolarea spitalului, mulți au spus: „L-a ajuns blestemul Saftei Brâncoveanu!“.

Tot ce a fost distrus nu mai poate exista decât în amintirea noastră, așa cum foarte frumos spunea poeta Ana Blandiana: „memoria singură poate fi o formă de justiție“!

Nu voi uita niciodată poveștile bunicii mele despre Spitalul Brâncovenesc!

Categoria 15-18 ani

Superpovești din București

Bună, sunt
BIANCA!

“ Mă numesc Bianca Maria Georgiana Borș, elevă în clasa a XI-a la Colegiul Național „Sf. Sava“ din București. Sunt pasionată de artă, literatură și limbi străine. Îmi amintesc prima compunere pe care am făcut-o când eram mică și de-abia învățasem să scriu. A fost o scurtă poveste, dar magia de a-mi vedea propria imaginație prinzând viață pe foaie m-a fascinat încă de atunci, îndemnându-mă să nu mă opresc din a crea niciodată.

Dacă personajul tău preferat (apropo, care este acesta?) s-ar hotărî să viziteze Bucureștiul, pe unde l-ai plimba? De fiecare dată când cineva mă întreabă care este personajul meu preferat, mă blochez puțin, deoarece îmi este dificil să aleg doar unul. Dacă este vorba de seriale sau filme, personajul meu preferat ar fi Will Graham. Este un personaj introvertit, care preferă natura și compania animalelor, iar dacă ar veni în București primul loc pe care i l-aș arăta ar fi parcurile de aici, preferabil într-o zi în care nu este foarte aglomerat. Personajul meu preferat dintr-o carte ar fi Magnus Bane, din seria *Vânătorii de Umbre*. Magnus este o persoană foarte deschisă, căreia îi place să își trăiască viața la maxim. Are cunoștințe vaste despre trecut, datorita vârstei sale considerabile, iar dacă ar veni în București prima dată l-aș duce în Centrul Vechi unde se poate bucura de arhitectura de acolo și de atmosfera unică pe care o conferă, apoi la Muzeul Național de Istorie a României.

O amintire dragă cu un prieten petrecută în București. Nu duc lipsă de amintiri dragi din București, acesta fiind orașul în care m-am născut și am crescut, dar dacă ar fi să aleg una petrecută alături de un prieten, ar fi o întâmplare de acum doi ani, când o prietenă dragă mie din Ploiești pe care o văd foarte rar a venit în București și am petrecut ziua împreună descoperind orașul.

Cu ce îți place să călătorești prin București? De ce? De obicei îmi place să merg cu mașina deoarece mă relaxează, dar nu este niciun secret că traficul din

București este de evitat. Din acest motiv prefer să folosesc metroul.

Dacă n-ai locui în București, unde ți-ar plăcea să locuiești?
Mi-ar plăcea foarte mult să locuiesc în Brașov. Este unul dintre orașele mele preferate, mai ales datorită arhitecturii și aerului montan din zonă.

Ce locuri ai vrea să se schimbe în bine în București?
Aș vrea să văd clădirile din Centrul Vechi, care sunt într-o stare de deteriorare avansată, cum sunt renovate, astfel încât zona să-și recapete vechiul aspect și, totodată, riscul de accidente în caz de cutremur să fie redus.

Ce personaj de poveste ai vrea să fie primarul Bucureștiului?
Merida mi se pare a fi cea mai potrivită pentru acest rol, având o fire puternică și o minte ingenioasă. Cred cu tărie ca ar fi o conducătoare (în acest caz, primar) bună ce ar face tot posibilul să își îndeplinească îndatoririle.

În ce anotimp îți place Bucureștiul cel mai mult?
Bucureștiul mi se pare frumos în toate anotimpurile, dar cel mai mult îmi place toamna, când este pictat în nuanțe de roșu, galben și maroniu încântătoare.

Bucureștiul din prezent, din trecut sau din viitor? Care ar fi Bucureștiul în care ai vrea să locuiești?
Nu mi-ar plăcea să locuiesc în Bucureștiul din trecut și nu îmi pot imagina cum ar arăta cel al viitorului. Sunt foarte fericită cu cel din prezent și aștept cu nerăbdare să văd cum va evolua.

Cum ai vrea să arate școala ta?

Îmi place stilul arhitectural mai vechi al liceului meu. Ce aş schimba, însă, este interiorul. Aş reface podeaua cu piatră neciobită, aş pune scaune confortabile şi moi în locul celor de lemn şi aş schimba tablele cu unele pe care se poate scrie cu markerul.

Dacă ar fi să ridici o statuie, ce fel de statuie ai ridica (pentru cine / pentru ce) şi cum ar arăta?

Dacă aş ridica o statuie, aceasta l-ar reprezenta pe îngerul meu preferat, Castiel, al cărui nume în latină înseamnă „Scut al Domnului“. Ar fi de trei ori mai înaltă decât un om normal şi ar înfăţişa un înger aterizând ușor pe Pământ, înveşmântat în armură, cu aripile deschise, îndoite ca un scut împotriva tuturor relelor, un pumnal într-o mână şi o mică bilă reprezentând Pământul şi umanitatea în general în cealaltă.

Ascunsă printre spini

de Bianca Maria Georgiana Borș

Fata din fața sa nu putea să aibă mai mult de doisprezece ani. Având părul negru, ud de transpirație răsfirat pe o pernă, fața încremenită într-o grimasă de agonie și trupul firav acoperit cu un cearceaf subțire, era o imagine deplorabilă. Era deja a treia zi de când Casandra se îngrijea de ea, iar tot ce putuse afla despre ea fusese numele, șoptit într-o voce subțire, plină de durere, într-un rar moment de luciditate: Anastasia. Nu părea că va mai avea parte de un asemenea moment prea curând.

Cu un oftat de simpatie, Casandra udă ușor o cârpă cu apă din ligheanul special lăsat în cameră și îngenunche lângă pat, ștergându-i fetei sudoarea de pe frunte, sperând să-i amelioreze măcar puțin suferința. Anastasia lăsa să-i scape un oftat ușor, buzele-i subțiri de încordare rotunjindu-se elegant în jurul vocalei. Era o fată frumoasă, cu trăsături fine și ochi mari de un albastru pătrunzător ce îi aducea Casandrei aminte de apa unui lac liniștit.

O dorea inima când se gândea că strălucirea ce-i lumina ochii s-ar putea stinge curând, la o vârstă atât de fragedă. Încruntându-se la asemenea gânduri morbide, Casandra se ridică și se întinse spre tinctura de plante tămăduitoare care se afla de obicei, pe mica masă din lemn lipită de unul dintre picioarele patului. Nu și în acea zi, se pare. În locul tincturii era doar un mic flacon din sticlă, ultimele urme de conținut încă vizibile la fundul vasului. Casandra îi aruncă o scurtă privire Anastasei și siluetei ei ghemuite de durere și știi că nu o putea lăsa așa. Nu era treaba ei, dar...

Drumul către spițerie era presărat cu tufe de trandafiri. Culorile lor aprinse contrastau cu nuanțele de gri mohorât ale clădirii spitalului și aduceau puțină viață în mijlocul unui loc al disperării. Biserica Mănăstirii Colțea se afla la doar câteva zeci de metri, înconjurată de un aer sacru, o liniște acum încărcată de rugăciunile tăcute ale pacienților. Încercând să evite acest șir al gândurilor, Casandra își întoarse privirea înapoi către cărarea pietruită din fața sa, un zâmbet mic luminându-i fața. Știa cine are grijă de această parte a grădinii și inima îi tresări când realizează că o va vedea din nou, atât de curând.

Zâmbetul i se lăți când observă căsuța din lemn ce se ascundea la capătul cărării. Era o imagi-

ne pitorească, ce îi aducea aminte Casandrei de basmele pe care mama ei obișnuia să i le spună în copilărie, atunci când nu putea dormi. O mare parte din pereți păstrau modelul potecii, fiind împânziți de trandafiri în multiple culori: roșu, roz, galben, alb și portocaliu. Doi arbori stufoși, paltini argintii, își aminti Casandra, alcătuiau o coroană de verdeață deasupra acoperișului de țiglă cărămie. Cele două mici ferestre ale casei erau atât de încărcate de flori încât acestea blocau complet privirea. Ajunsesse în dreptul spițeriei.

Casandra împinse ușor ușa de la intrare, micul clopoțel de deasupra anunțându-i intrarea. Înăuntru era întuneric, doar câteva raze de lumină răzlețe reușind să pătrundă prin zidul solid de flori de afară. Încăperea era mică și încărcată până la refuz cu diverse plante medicinale ale căror nume Casandra nu le reținuse niciodată, diverse instrumente străine de ea cu care presupunea că se preparau tincturile și o multitudine de cărți groase și învelite în piele, titluri străine decorând biblioteca ce se întindea pe un întreg perete. Iar în mijlocul tuturor, Elena.

Prietena ei se întoarse la auzul clopoțelului, un zâmbet larg înflorindu-i pe buze, făcându-i ochii albaștri să strălucească de încântare la vederea vizitatorului său. La fel ca sora sa, Anastasia,

Elena avea trăsături fine pe o față ovală ca de porțelan, buze roșii, pline și ochi mari, umbriți de gene lungi. Trupul îi era acoperit din cap până-n picioare de veșmintele specifice unei măicuțe, o rochie lungă, simplă și un acoperământ pentru cap, toate negre. Personalitatea ei jucăușă era trădată doar de cele câteva șuvițe din părul său negru care îi încadrau fața, pe care Elena refuza să le ascundă în intimitatea micii spițerii.

Casandrei i se strânse inima în piept când se gândi la motivul vizitei sale spontane. Știa că sora ei era motivul principal pentru care Elena venise la mănăstire. Anastasia fusese un copil bolnăvicios și înainte, dar pe măsură ce vremea trecea, situația se înrăutăți, iar Spitalul Colțea deveni singura speranță pentru familia fără posibilități din care făcea parte Elena. Spitalele pentru săraci erau rare, până la urmă, iar faptul că acesta fusese construit chiar în curtea mănăstirii îi conferea un sentiment de siguranță care altfel ar fi lipsit cu desăvârșire. Nu era mare, având un total de douăzeci și patru de paturi, împărțite egal între bărbați și femei, fiind întreținut în parte din averea Mănăstirii Colțea, precum și din donațiile familiilor boierești. Era un loc prin care cei bogați își puteau răscumpăra greșelile și spăla păcatele,

dar nimeni nu se plângea, nu atunci când era o afacere atât de profitabilă pentru ambele părți.

Elena devenise măicuță dintr-o dorință arzătoare de a veghea asupra surorii ei și o totală aversiune față de perspectiva unei viitoare căsătorii. Casandra o întrebase, odată, dacă regreta alegerea făcută, dar răspunsul său negativ rostit cu atâta vehemență o asigurase că nu era cazul. Se întreba uneori dacă ar fi făcut același lucru, dacă ar fi profitat de șansa de a scăpa de un mariaj aranjat și nedorit, dacă ar fi știut dinainte de planurile tatălui său. Era, evident, un șir al gândurilor care nu ducea nicăieri, căci indiferent de fanteziile pe care Casandra le avea, adevărul era de neclintit, iar soțul ce o aștepta acasă nu era pe cale să dispară într-un nor de fum, oricât de mult și-ar fi dorit-o. Deși nu se putea abține din a se gândi astfel, se simțea nerecunoscătoare, căci situația ar fi putut fi mult mai rea. Soțul ei era, într-adevăr, bătrân și bolnăvicios, dar nu era crud și nici nu o trata ca pe un obiect decorativ, iar Casandra îl îndrăgea. Tot ce îi ceruse vreodată fusese un moștenitor, iar ea fusese dispusă să i-l dăruiască. La scurt timp însă, deveni evident faptul că Dumnezeu nu îi lăsase nici măcar această mică mângâiere în căsnicia ei nefericită. Vestea a fost

devastatoare și, pentru un timp, Casandra nu a fost sigură dacă ea însăși avea să supraviețuiască. Atunci când soțul său rămase imobilizat la pat, Casandra începu să meargă mai des la biserică, chiar oferindu-se voluntară la spitalul mănăstirii, fapt ce, inevitabil, o conduse la Elena.

Elena îi era cea mai bună prietenă și singura mângâiere pe care o avusese în ultimul an. Se sprijiniseră una pe alta în momentele în care li se părea că nu mai pot să îndure greutățile ce le ieșeau în cale, așa că nu putu să nu aibă inima grea atunci când, inevitabil, îi readuse Elenei aminte de condiția precară a surorii sale. Elena se controlă suficient cât să-i dea Casandrei medicamentul și să o lase să plece înainte de a se lăsa pradă sentimentelor.

Casandra o găsi mai târziu printre tufele de trandafiri, cu o foarfecă într-o mână, cealaltă încercând în zadar să șteargă lacrimile ce îi udu obrazii roșii de supărare. O copleși o nevoie intensă de a o îmbrățișa. Trupul Elenei era cald și atât de gingaș în brațele sale, așa cum tremura sub forța disperării care îi cuprinsese ființa. Ar fi vrut să o asigure că totul va fi bine, dar amândouă știau că ar fi fost o minciună. De un lucru Casandra era, însă, sigură: avea să fie mereu alături una de cealaltă.

Casandra avu, în cele din urmă, dreptate. Trecură împreună prin inevitabila moarte a soțului său, prin suferința provocată de moartea Anastasiei și prin teribilul incendiu ce cuprinse Spitalul și Mănăstirea Colțea chiar în acel an și, hotărî Casandra, urmau să mai treacă împreună prin multe, căci acum că putea să decidă pentru ea însăși, știa ce avea de făcut.

Faptul că îi plăcuse dintotdeauna Mănăstirea Colțea era un lucru bun, căci urma să-i devină casă.

Istoria Hanului Gabroveni

De la vechi han de secol al XIX-lea la centru cultural

Mix între modern și vechi, ARCUB Gabroveni este ridicat pe ruinele fostului Han Gabroveni, un monument istoric din centrul Bucureștiului. Recent consolidat, restaurat și extins, clădirea construită în secolul al XIX-lea a fost redată circuitului socio-cultural-turistic al Bucureștiului în 2014, când a devenit sediul ARCUB. Situat între străzile Lipscani și Gabroveni, centrul este dotat cu spații multifuncționale destinate unei game largi de proiecte artistice, educative, corporate, *new tech* și business. Cu un spațiu total de peste 1.431 mp², cele 15 săli și foaierea Hanului Gabroveni au capacitatea de a primi peste 1.000 de vizitatori.

Amplasat pe fundația unei clădiri cu rol istoric pentru București, sediul ARCUB adună la un loc istoria a cel puțin două hanuri celebre din București: Hanul Hagi Tudorache și Hanul Gabroveni.

La sfârșitul secolului al XVI-lea, casele ridicate în acest loc au fost distruse în timpul domniei lui

Mihai Viteazul, la retragerea lui Sinan Paşa din anul 1595. Trei secole mai târziu, apare prima menţionare istorică a Hanului Tudorache. Pe ruinele caselor a apărut o serie de prăvălii pe care negustorul toptagiu Tudor Hagi Tudorache le cumpără şi le transformă într-un „Hănişor“, la scurt timp după cutremurul din 1802.

Marele incendiu din 1847, care face scrum cea mai mare parte din Capitală, distruge şi Hănişorul lui Tudorache, care ocupa deja spaţiul dintre străzile Lipscani – Gabroveni. Fiii negustorului refac hanul după modelul Hanului cu Tei, cu pivniţe boltite pentru mărfuri şi prăvălii la parter, ticsite cu dantelării, broderii, bijuterii şi accesorii de tot felul.

Urmașii lui Tudor Hagi Tudorache vând hanul în jurul anului 1870 lui Solomon Ascher, care îl renumește Pasajul Comercial și înalță clădirea cu un etaj. Frații Hechtmann și Hasan Emanuel își stabilesc aici câte o manufactură, Gabriel David înființează o fabrică de spirt, iar fațada dinspre Lipscani devine sediul băncii Marmorosch Bank.

Anul 1955 aduce transferarea clădirii, din mâinile familiei Ascher, în proprietatea CENTROCOOP, iar hanul este șters din lista monumentelor istorice ale Republicii Populare Române. La săpăturile arheologice dintre anii 1967-1974, apar primele confuzii despre identitatea acestui imobil și Hanul Gabroveni.

Vechiul Han Gabroveni este prima oară menționat în anul 1739 și apoi datele succesive, după 1800, îl indică în vecinătate, la sud de strada Gabroveni. Numele lui este schimbat imediat după Războiul de Independență în Hotel Gabroveni-Universal, apoi rămâne doar Hotel Universal.

Naționalizarea comunistă și schimbarea numelor celor două hanuri, trecerea de pe listele de demolare după 1980, ruinarea și uitarea fostului han al familiei Tudorache în perioada ce a urmat Revoluției din 1989, toate acestea au făcut ca acest stabiliment să moștenească ambele denumiri.

În 2009, ARCUB, în colaborare cu Ministerul Culturii, demarează Proiectul de Restaurare și Ex-

tindere a Hanului Gabroveni – Pasajul Comercial. Obiectivul major a fost restaurarea și consolidarea vechiului han, fără ca elementele reprezentative să fie alterate. Peste 300.000 de cărămizi din zidurile cu o vechime de peste 200 de ani au fost înlocuite individual, iar ornamentele turnate în metal ale porții au fost recompuse de la zero. Clădirea a fost finalizată în 2014 și transformată în platformă culturală a Bucureștiului – ARCUB, cu o sală de spectacole de 200 de locuri, o sală atelier și o sală studio de 50 de locuri fiecare, săli de expoziție și conferințe.

ARCUB

Centrul Cultural al Municipiului București

Str. Lipscani nr. 84-90, București

☎ 021- 795.36.02

www.arcub.ro

COMPANIA DE LIBRĂRII BUCUREȘTI

www.clb.ro

Librăria noastră

Vă invităm cu drag în librăriile noastre, ce reprezintă un leagăn de cultură și căldură umană, creat cu pasiune, dăruire și dragoste de către oameni, pentru oameni. Suntem alături de iubitorii de cultură din toate colțurile capitalei de trei generații. Și spunem asta cu drag și mândrie, la finalul anului când serbăm cea de-a 71-a aniversare. Rămânem statornici, pentru a ajuta și generațiile viitoare să crească și să se dezvolte într-o lume în continuă schimbare, în pas cu progresul tehnic.

Librăria este locul unde se nasc curiozitatea și setea de lectură, cărțile fiind instrumente menite să modeleze viețile noastre, să creeze orizonturi, cuvântul scris având puterea miraculoasă de a dăinui peste vremuri.

De ea, librăria noastră dragă, se leagă multe evenimente din viața celor care ne trec pragul: prima zi de școală, prima carte de povești, primul dar pentru cei apropiați, ornamentele pentru sărbători, compendiile pentru studenți, ghidurile de călătorie, enciclopediile, dar și multe rechizite școlare.

Toate așteaptă să fie descoperite cu ajutorul librarului care, cu dăruire și căldură, ne ajută să facem cele mai bune alegeri.

Superpovești din București

COMPANIA DE LIBRĂRII BUCUREȘTI

www.clb.ro

LIBRĂRIA NR. 1 „LUCEAFĂRUL”

B-dul Unirii nr. 10, Bloc 7B,
Sectorul 4

☎021-3.15.77.53, 0770.517.178

LIBRĂRIA NR. 7 „PROGRESUL”

Șoseaua Giurgiului nr. 119,
Bloc 11, Sectorul 4

☎021-4.50.31.64, 0770.597.969

LIBRĂRIA NR. 10

Strada Mărgeanului nr. 18,
Bloc M37, Sectorul 5

☎021-4.20.57.75, 0771.269.384

LIBRĂRIA NR. 11

Strada Nicolae Caramfil
nr. 28, Sectorul 1

☎021-2.32.16.12, 0772.167.121

LIBRĂRIA NR. 12 „IOAN SLAVICI”

Bd. Iancu de Hunedoara
nr. 37, Sectorul 1

☎021-2.30.54.18, 0770.282.352

LIBRĂRIA NR. 13 „STEAUA”

B-dul Ion Mihalache nr. 174,
Bloc 175, Sectorul 1

☎021-2.24.31.75, 0770.694.618

LIBRĂRIA NR. 15

Calea Moșilor nr. 199,
Bloc 3, Sectorul 2

☎021-2.10.52.09, 0770.752.714

LIBRĂRIA NR. 19

B-dul Theodor Palladi nr. 2,
Bloc M2A, Sectorul 3

☎021-3.48.28.90, 0770.341.547

LIBRĂRIA NR. 22

Șoseaua Mihai Bravu nr.
296, Bloc 7, Sectorul 3

☎021-3.21.64.15, 0770.478.059

LIBRĂRIA NR. 34

„ION CREANGĂ”

Calea Griviței nr. 134, Sectorul 1

☎021-2.22.98.70, 0770.964.600

LIBRĂRIA NR. 37

„GHEORGHE ȘINCAI”

B-dul Gheorghe Șincai nr.6,
Bloc 2, Sectorul 4

☎021-3.30.36.58, 0770.279.584

LIBRĂRIA NR. 39

B-dul Alexandru Obregia nr.
16, Bloc Sud 1, Sectorul 4

☎021-4.60.82.07

LIBRĂRIA NR. 41 „LUMINA”

Calea Dorobanți nr. 168,
Bloc 15, Sectorul 1

☎021-2.30.08.80, 0770.738.056

LIBRĂRIA NR. 42

Calea Moșilor nr. 306,
Bloc 56, Sectorul 2

☎021-2.10.93.50, 0770.856.979

...din dragoste de carte

COMPANIA DE LIBRĂRII BUCUREȘTI

www.clb.ro

LIBRĂRIA NR. 44 „GIULEȘTI”

Șoseaua Giulești nr. 133, Sectorul 6

☎021-2.21.21.72

LIBRĂRIA NR. 49

Șoseaua Pantelimon nr.

255, Bloc 43, Sectorul 2

☎021-2.55.40.48

LIBRĂRIA NR. 53

Șoseaua Ianului nr. 7, Bloc 109

B, Sectorul 2

☎021-2.50.27.58, 0770.983.757

LIBRĂRIA NR. 55

Calea Rahovei nr. 291,

Bloc 81C, Sectorul 5

☎021-4.23.33.60

LIBRĂRIA NR. 56

B-dul Ion Mihalache nr.

42, Bloc 35, Sectorul 1

☎021-3.16.87.80, 0770.807.383

LIBRĂRIA NR. 60

Șoseaua Olteniței nr. 140,

Bloc 5, Sectorul 4

☎021-3.32.13.07

LIBRĂRIA NR. 70

B-dul Iuliu Maniu nr. 55,

Bloc 17, Sectorul 6

☎021-4.30.01.32, 0770.870.336

LIBRĂRIA NR. 71

Șoseaua Giurgiului nr. 129,

Bloc A2, Sectorul 4

☎021-4.50.14.57, 0772.225.209

LIBRĂRIA NR. 72 „LYCEUM”

B-dul Iuliu Maniu nr. 140, Sector 6

☎021-4.34.30.07, 0770.742.262

LIBRĂRIA NR. 87

Strada Liviu Rebreanu nr.

14, Bloc K, Sectorul 3

☎021-3.41.08.50

LIBRĂRIA NR. 88

„MIHAI EMINESCU”

Strada Edgar Quinet

nr. 10, Sectorul 1

☎021-3.11.30.43 (carte)

☎021-3.15.56.76 (papetărie)

/ 0770.925.405

LIBRĂRIA NR. 90 „BOGDAN

PETRICEICU HAȘDEU”

Strada Drumul Taberei nr.

18, Bloc Oriz, Sectorul 6

☎021-4.13.24.96, 0770.267.709

LIBRĂRIA NR. 91

Strada Drumul Taberei nr.

93, Bloc 701B, Sectorul 6

☎021-4.13.14.00, 0770.412.265

...din dragoste de carte

COMPANIA DE LIBRĂRII BUCUREȘTI

www.clb.ro

LIBRĂRIA NR. 94 „PAPIRUS”

B-dul Magheru nr. 27,
Bloc 27, Sectorul 1
☎021-3.16.83.21, 0770.532.230

LIBRĂRIA NR. 96

Calea Rahovei nr. 305,
Bloc 52, Sectorul 5
☎021-4.23.30.74, 0770.412.217

LIBRĂRIA NR. 106

B-dul Constantin Brâncoveanu
nr. 114, Bloc M1, Sectorul 4
☎021-4.60.34.25

LIBRĂRIA NR. 108

Șoseaua Colentina nr. 53,
Bloc 59, Sectorul 2
☎021-2.42.17.02, 0770.506.438

LIBRĂRIA NR. 109

B-dul Camil Ressu nr. 20,
Bloc B16 bis, Sectorul 3
☎021-3.24.33.95, 0770.964.106

LIBRĂRIA NR. 114

Calea 13 Septembrie nr. 117,
Bloc 123, Sectorul 5
☎021-4.10.67.00

LIBRĂRIA NR. 117

Strada Tulnici nr. 1,
Bloc 47, Sectorul 4
☎021-3.32.31.72, 0771.269.069

LIBRĂRIA NR. 118

Șoseaua Vitan nr. 201,
Bloc 51, Sectorul 3
☎021-3.46.17.65

LIBRĂRIA NR. 128

Șoseaua Crângași nr. 18,
Bloc 42, Sectorul 6
☎021-2.21.58.81, 0770.414.829

LIBRĂRIA NR. 137

B-dul Lacul Tei nr. 109,
Bloc 13A, Sectorul 2
☎021-2.42.30.75

LIBRĂRIA NR. 138

Strada Vlădeasa nr. 1.
Bloc C67, Sectorul 6
☎021-4.13.29.05

LIBRĂRIA NR. 139

B-dul Lucrețiu Pătrășcanu nr.
17, Bloc MC18, Sectorul 3
☎021-3.40.30.59, 0770.637.993

LIBRĂRIA NR. 143

Șoseaua Berceni nr. 43,
Bloc 109, Sectorul 4
☎021-3.34.47.01, 0773.862.425

...din dragoste de carte

„Dacă săpăm în pământul Bucureștiului s-ar putea să nu dăm decât de metrou, care nici măcar nu-i foarte vechi. Dacă săpăm în schimb în memoria bucureștenilor, avem toate șansele să găsim vestigii prețioase legate de istoria acestui oraș. Obținem astfel fragmente de istorie mică. Fragmentele de istorie mică, asemenea unor piese de Lego, alcătuiesc marea istorie.

Părinții, bunicii, străbunicii, unchii, mătușile și chiar surorile și frații mai mari ascund tezaure micro-istorice de povești, din care putem reconstitui un București nepovestit în nicio carte, ne-închronicat în nicio istorie. Săpați în memoria lor, cerneți cu grijă făina amintirilor dezgropate și faceți din ea un aluat de poveste din care să coaceți pâine, chifle, cozonaci, pupeze peste colaci, istorii cu vârcolaci.“

Florin Bican

ISBN 978-973-0-35599-4